

τὴν θήραν τοῦ λαγωῦ, τῆς ἀλώπεκος καὶ τοῦ βουβάλου· ἀλλὰ τὸ περιεργότερον πάντων τῶν στρατιωτικῶν ταγμάτων τῶν ἐθελοντῶν εἶναι ἡ διαφιλονεικῆτως τὸ 41ον τοῦ Νεοβορακινικοῦ στρατοῦ συγκροτηθὲν ὑπὸ χιλίων πεντακοσίων . . . μουσικῶν στρατολογηθέντων ἐκ τῶν θεάτρων καὶ ἄλλων μουσικῶν ἐταιριῶν τοῦ τόπου· οἰνοχόος (cantinière) τοιοῦτου μουσικοῦ τάγματος ἔπρεπε νὰ ἦναι γυνὴ ὑψίφωνος, καὶ τῶντι προσεφέρθη ἕν' ἀναδελφὴ τὰ καθήκοντα τῆς οἰνοχόου μίᾳ τις βαρύφωνος σύζυγος ἐνὸς ὑψίφωνου.

Πανταχόθεν οἱ ἐθελονταὶ ἔδραμον πρὸς ἄμυναν τῆς ἀπειλουμένης πολιτείας· ἄνδρες καὶ χρήματα συνέβρευσαν ἄφθονα· ἀλλ' ἔλειψαν τὰ ὅπλα. Τότε οἱ Yankees τῶν ὁποίων τὸ ἐφευρετικὸν πνεῦμα εἶναι ἀκάματον, ἐπεδόθησαν πρὸς ἀνέυρεσιν καταστρεπτικῆς τινος μηχανῆς· δυνάμενης ἡ ἀναπληρώσει τὴν ἔλλειψιν τῶν ὀπλῶν· κατέφυγον λοιπὸν εἰς τὸν ἀτμὸν, καὶ τις βιομήχανος ἐπρότεινε νὰ κατασκευάσῃ ἀτμοκίνητα τηλεβόλα τὰ ὁποῖα δὲν ἐχρεαίοντο οὐδὲ πυρίτιδα οὐδὲ πυροβολιστάς· ἡ μηχανὴ αὕτη σχῆμα ἔχουσα τηλεβόλου ἐστηρίζετο ἐπὶ στρόφιγκος καὶ τεσσάρων τροχῶν, καὶ ἐκινεῖτο διὰ τοῦ ἀτμοῦ, ἐγεμίζετο δὲ ἐκ τοῦ ὀπισθίου μέρους διὰ πολλῶν σφαιρῶν μετρίου μεγέθους, καὶ περιστρεφόμενη κυκλοτερῶς μετὰ τρομακτικῆς ταχύτητος ἐξεσπεδονίζε ἕνα καὶ τῆς ὀρμητικῆς κινήσεως τὰς σφαῖρας ὅλας ὁμοῦ μετὰ μεγίστης δυνάμεως εἰς ἀπόστασιν ἐκ τῶν μέτρων.

Ἄμα διεδόθη ἡ φήμη τῆς ἐφευρέσεως ταύτης, πολλοὶ τοσοῦτον φανατικοὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἀνεδείχθησαν, ὥστε ἐλάλουν μετὰ τῆς μεγαλειτέρας περὶφρονήσεως περὶ τῶν συνήθων ἐν χρήσει ὀπλῶν. Ἄλλος δ' ἐφευρτῆς κινήθει εἰς ἀμίλλαν ἐκ τοῦ ἀτμοκινήτου τηλεβόλου, κατασκευάσας δείγμα κινήτου ὠχυρόματος ἀτμοκινήτου καὶ αὐτοῦ.

(Ἐπεται ἡ συνέχεια.)

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟΧΩΡΙΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΧΠΘ

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ (1)

— Ἀμέσως, συνταγματάρχᾳ, ἅμα ἡ ὁρασίς σας συνειθίσθη εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἡμέρας, καὶ

(1) Συνέχεια ἀπὸ φυλλ. 90.

πέστητε πρηνῆς, θὰ ἔδωτε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο δεξιὰ, ἔγα μικρὸν φυσικὸν ὀχετὸν, εἰς τὸν ὁποῖον μόνον ἔρπων δύναται τις νὰ πλησιάσῃ, εἰς τὴν λάμπιν τῆς ἡμέρας, ἥτις εἰσέρχεται διὰ ῥηγμῆς βράχου.

— Ἄν ἡ ὁδὸς ἦν ἀσφαλὴς, δὲν εἶνε ὅμως καὶ κομψή.

— Α! ὅσον διὰ κομψότητα ἀφήσατε· προτιμῶ καλλίτερον μὲ τὸ πλοῖον ὃ *Πορτομέδων*, τὸ ὁποῖον σὰς ἔφερεν εἰς Βαρβάδαν, νὰ ἔλθω ἐδῶ μέσα, παρὰ νὰ χωθῶ εἰς τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἡ ὁποία ὁμοιάζει πρὸς σωλῆνας θερμάστρας,

— Καὶ ποῦ ἀπολήγει αὕτη;

— Εἰς τὸ βάθος ἐνὸς βαράθρου τὸ ὁποῖον χρησιμεύει εἰς υπεράσπισιν τοῦ Διαβολοχωρίου, διότι ἀπὸ τὰ τρία ἄκρα τὸ βαράθρον αὐτὸ εἶνε ἀποτομώτερον, καὶ εἶνε ἀδύνατον πόσον νὰ τὸ ἀναβῇ τις ὅσον καὶ νὰ τὸ καταβῇ· ἀπὸ τὸ τέταρτον ὅμως ἄκρον, δύναται μετὰ μεγίστης δυσκολίας πατῶν ἐπὶ τῶν ἐξοχῶν τῶν βράχων νὰ ἀνέλθῃ ἔως εἰς τὰ ὄρια τοῦ παραδείσου τῆς κατοικίας τῆς Λάμιας.

— Ἐννοῶ . . . ἡ ὑποχθόνιος αὕτη δίοδος θέλει μᾶς ὀδηγήσει εἰς τὸ βάθος ἐνὸς βαράθρου τοῦ ὁποίου ἐπικεῖται τὸ Διαβολοχώριον.

— Βέβαια, συνταγματάρχᾳ· ἀλλὰ διὰ ν' ἀναβῶμεν εἰς αὐτὸ, πολλὰς φορὰς θὰ μείνωμεν κρεμασμένοι ἀπὸ κλῆνενα θάμνον μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Ὅταν ὅμως φθάσωμεν εἰς τὸ χεῖλος, τότε χωνομέσθα εἰς κάμυιαν ὀπὴν ἐκεῖ πλησίον, περιμένοντες τὴν στιγμήν τῆς ἐνεργείας.

— Καὶ ἡ στιγμή τῆς ἐνεργείας δὲν θὰ βραδύνη. Διὰ νὰ γνωρίζῃς τόσον καλὰ τὰ πράγματα πρέπει νὰ ὑπηρετήσῃς τὴν Λάμιν.

— Σὰς τὸ εἶπα, συνταγματάρχᾳ. Ἦλθον ἐκ τῆς Εὐρώπης με αὐτὴν καὶ με τὸν πρῶτον τῆς σύζυγον, μετὰ τρεῖς δὲ μῆνας με ἀπέπεμψαν καὶ τότε ὑπῆγα εἰς ἅγιον Δομίγγον, ὅπου δὲν ἤκουσα πλέον νὰ ὁμιλοῦν δι' αὐτήν.

— Καὶ αὕτη θὰ σὲ ἀναγνωρίσῃ βεβαίως;

— Ἀπὸ τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ σῶμα ναί, ἀλλ' ἀπὸ τὸ πρόσωπον ὄχι, διότι ἀνεχωρήσαμεν νύκτα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, καὶ ὅταν ἀπεβιβάσθην τὴν μετέφερον ἐντὸς φορείου εἰς τὸ Διαβολοχώριον· ὅταν δ' ἐξήρχετο τὴν ἡμέραν ἔφερε προσωπίδα, καὶ οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ἦτον ὠραία ὡς ἄγγελος, οἱ δὲ ὅτι ἦτον ἄσχημος ὡς τέρας. Ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ νὰ εἶπω ποῖος ἐκ τῶν δύο ἠπατάτο, διότι ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου ποτὲ δὲν ἐπατούσαμεν τὸν

πόδα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας, καὶ ἡ ὑπηρεσία αὐτῆς ἐξετελεῖτο ἀπὸ μουλატρέας, γυναῖκας μιγάδας αἰτινες εἶνε σιωπηλαὶ ὡς ὀφάρια.

— Καὶ αὐτός;

— Ἦτον ὠραίος, ὑψηλός, λεπτός, χαρίεις καὶ εἶχεν ἡλικίαν τριάκοντα ἐξ περιπού ἐτών, φαίochρους, εἶχε μύστακας μαύρους καὶ ῥίνα γριπτήν.

— Εἶνε αὐτός! εἶνε αὐτός! ἐπανελάμβανεν ὁ συνταγματάρχης, ἐνῶ ὁ Ἰωάννης ἔλεγε τὰ χαρὰ κτηριστικά. Τοιοῦτοτρόπως τὸν ἐξωγράφισαν, ἀλλὰ πῶς ἀπέθανε;

— Λέγουν ὅτι ἀπέθανεν εἰς τὸ ταξείδιον· ἄλλο τίποτε δὲν ἤξεύρουν.

— Καὶ δὲν εἶχον ποτὲ ἀμφιβολίας περὶ τοῦ θανάτου του;

— Μὰ τὴν πίσειν μου, συνταγματάρχα, ἀφοῦ ἡ Λάμια ἐνυμφεύθη δύο φορές πάλιν μετέπειτα;

— Καὶ τοὺς δύο αὐτοὺς συζύγους της τοὺς εἶδες;

— Ὅχι, συνταγματάρχα, διότι ἤρχοντο ἀπὸ τὸν ἅγιον Δομίγγον, ὅταν πρὸ ἁκτῶ ἡμερῶν με ἐμισθώσατε δι' αὐτὴν τὴν ἐκστρατείαν, γνωρίζοντες ὅτι δύναμαι νὰ σᾶς ὑπηρετήσω. Μοὶ ὑπεσχέθητε πεντήκοντα γουινέας ἂν σᾶς εἰσῆγαγον εἰς τὴν νῆσον ἐξαπατῶν τὴν προσοχὴν τῶν Γάλλων καταδρομέων, οἵτινες ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου δὲν ἀφίνουσι κἀνὲν πλοῖον νὰ πλησιάσῃ εἰς τὰς προσπελαστάς ἐννοεῖται παραλίας· τοιοῦτοτρόπως ἡ Βαλασὺ ἡμῶν δὲν κατεδιώχθη χάρις εἰς τοὺς ἀποτόμους βράχους τῆς Καθεστέρας, διότι κἀνεὶς δὲν φαντάζεται ὅτι εἰμπορεῖ νὰ εἰσαχθῇ τις εἰς τὴν νῆσον ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, καὶ δι' αὐτὸ δὲν φυλάττου.

— Ὡστε κἀνεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ ὑποπτεύσῃ τὴν παρουσίαν μου εἰς τὴν νῆσον, καὶ, καθὼς μοῦ εἶπας, ἡ Λάμια ἔχει ἐν εἶδος ἀστυνομίας εἰς τὴν νῆσον, ὥστε μανθάνει περὶ ὅλων τῶν ἀφικνουμένων ξένων.

— Τοῦλάχιστον συνταγματάρχα, ἔλεγον τότε ὅτι οἱ ὑπάλληλοι οἵτινες διευθύνουσι τὰ ἐν Σαιν-πιέρη καὶ Φορογιάλῃ καταστήματά της προσέχουν, ὥστε κἀνεὶς ξένος νὰ μὴ ἀποβῇ εἰς τὴν Μαρτινικήν, χωρὶς νὰ τὸ μάθωσι.

— Πολὺ καλὰ, θὰ ἔχῃς τὰς πεντήκοντα γουινέας σου... ἀλλ' ἀκόμη, εἶσαι βέβαιος ὅτι ὁ ὑπόγειος αὐτὸς δρόμος...

— Ἐστὲ ἥσυχος, συνταγματάρχα, ἐπέρασα ἀπ' αὐτὸν με τὸν νέγρον μαργαριτοθήραν, ὅστις πρῶτος με ὠδήγησεν ἐδῶ.

— Ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸ βάραθρον, ἔπρεπε νὰ διέλθῃς τὸν παράδεισον τοῦ Διαβολοχωρίου;

— Βέβαια, συνταγματάρχα, διότι ἀπὸ περιέργειαν νὰ ἴδω τὸν παράδεισόν της, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἠδυνάμεθα ποτὲ νὰ εἰσέλθωμεν, ἐπεισθην εἰς τὴν προσφορὰν τοῦ μαργαριτοθήρα. Ὅταν ἤμην εἰς τὴν οἰκίαν, ἐγνωρίζον ὅτι ἡ Λάμια, καὶ ὁ σύζυγός της ἔλειπον, ἤμην λοιπὸν πολὺ βέβαιος ὅτι ἀφοῦ εἰσῆλθον ἀπὸ τὸ βάραθρον, θὰ ἐξηρχόμην διὰ τοῦ κήπου, καὶ αὐτὸ ἐκάμαμεν, ὅχι χωρὶς νὰ κινδυνεύσωμεν χιλιάκις νὰ συντριφῶμεν· ἀλλὰ τί τὰ θέλετε; ἀπέθνησκον ἀπὸ ἐπιθυμίαν νὰ ἴδω τὸ ἐσωτερικὸν τῆς οἰκίας αὐτῆς, ἡ ὁποία μᾶς ἦτο ἀπηγορευμένη. Ἦτον ὅμως, καὶ τῷ ὄντι ἀληθὲς παράδεισος, ὅτι ὅμως ἦτο νόστιμον, ἦτον ἡ ἐκπληξὶς τῆς Μουλატρέας· ἡ ὁποία ἐφύλαττεν εἰς τὴν θύραν, ὅταν μᾶς εἶδεν ἐμεῖ καὶ τὸν μαῦρον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ πῶς εἰσῆλθομεν. Τῇ εἶπομεν ὅτι διελάθομεν τὴν προσοχὴν της, καὶ μᾶς ἐπίστευσεν· ἐσπευσεν ὅμως νὰ μᾶς ἐκβάλῃ ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον καὶ ἐσιώπησε διὰ νὰ μὴ ἀποπεμφθῇ ἀπὸ τοὺς κυρίους της.

Μετά τιναν στιγμῶν σιωπῆς, ὁ συνταγματάρχης εἶπεν ἀποτόμως πρὸς τὸν Ἰωάννην,

— Τώρα δὲν δύναμαι νὰ ὀπισθοδρομήσω· πρέπει τὰ πάντα νὰ σοὶ εἶπω.

— Τί συνταγματάρχα;

— Ὅταν εἰσέλθωμεν εἰς τὸ Διαβολοχώριον, θὰ συλλάβωμεν καὶ δέσωμεν ἓνα ἄνθρωπον, ὅτι δὲ καὶ ἂν κάμῃ διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ, δὲν πρέπει οὔτε μία τρίχα τῆς κεφαλῆς του νὰ πείσῃ, ἐκτὸς ἂν διὰ τῆς βίας μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ ὑπερασπίσωμεν τὴν ζωὴν μας. Τότε, προσέθηκεν ὁ συνταγματάρχης με ἀκίσιον μειδίαμα, τότε...

— Διάβολε! Πολὺ ἀργὰ ἐπεριμείνατε νὰ μοὶ εἰπῇτε αὐτὸ, συνταγματάρχα! ἀλλὰ τώρα ἔγινε ποῦ ἔγινε, καὶ δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἄλλο.

— Ὡ! δὲν ἠπατήθην! εἶσαι τῷ ὄντι ἄνδρεϊος.

— Ἀλλ' ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ζητεῖτε εἶνε ῥωμαλέος καὶ γενναῖος;

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Ρουτλερ ἀφοῦ ἐσκέφθη ὀλίγον, φαντάσου ἐλγὸν τὸν πρῶτον ἄνδρα τῆς Λάμιας, ἄνθρωπον ὑψηλὸν καὶ λεπτόν.

— Ναί... ἐκεῖνος ἦτο λεπτός· εἶνε ἀληθὲς, καὶ τὸ ταῖμα χάλυθος εἶνε λεπτόν, ἀλλ' ὅμως εἶνε δυνατότατον. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, συνταγμα-

τάρχα, ἐγνώριζε καλλίτερον παντός ἄλλου πῶς μεταχειρίζονται τὸν μόλυβδον καὶ τὸν σίδηρον· ἦτο δὲ τόσον δυνατός ὥστε μίαν ἡμέραν τὸν εἶδον ν' ἀρπάσῃ ἕνα νέγρον ἀπὸ τὴν μέσση καὶ νὰ τὸν ῥίψῃ δέκα βήματα μακρὰν αὐτοῦ, ὥσάν νὰ ἦτο κἀνὲν παιδί, μ' ὅλον ὅτι ἐκεῖνος ὁ νέγρος ἦτο πολὺ μεγαλειότερος καὶ ἰσχυρότερος ἀπὸ σὰς. Ἄν λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ζητῇτε ὁμοιάζῃ πρὸς αὐτὸν, κακὰ θὰ τὴν περάσωμεν, ὡς λέγουν...

— Ὀλιγώτερον ἀφ' ὅ,τι νομίζεις... θὰ σοῦ ἐξηγήσω τοῦτο...

— Καὶ ἐπειτα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ἂν κατὰ τύχην ὁ καταδρομεὺς, ὁ κυνηγὸς ἢ ὁ Καραΐθης, οἱ ὁποῖοι συχνὰ ἐπισκέπτονται τὴν χήραν, ἦνε ἐδῶ, τότε;

— Ἄκουσέ μου, καθὼς μοῦ εἶπες εἰς τὸ ἄκρον τοῦ παραδείσου εἶνε ἕν δάσος εἰς τὸ ὁποῖον δύναται νὰ κρυφθῇ τις.

— Ναί, συνταγματάρχα.

— Ἐκτὸς τοῦ κυνηγοῦ, τοῦ καταδρομέως ἢ τοῦ Καραΐθου, κἀνεὶς δὲν εἰσέρχεται εἰς τὴν ἰδιαιτέραν κατοικίαν τῆς Λάμιας;

— Κανείς, ἐκτὸς τῶν μουλατρισῶν, αἱ ὁποῖαι τὴν ὑπηρετοῦν.

— Καὶ ἐκτὸς τοῦ ἀνθρώπου τὸν ὁποῖον ζητῶ· ἔχω δὲ τοὺς λόγους μου νὰ πιστεύσω ὅτι θὰ τὸν εὕρωμεν ἐκεῖ.

— Καλὰ, συνταγματάρχα.

— Τότε τίποτε ἀπλούστερον, τοποθετούμεθα εἰς τὸ πυκνότερον μέρος τοῦ δάσους· μέχρις ὅτου ἐκεῖνος ἔλθῃ πρὸς τὸ μέρος μας.

— Τὸ ὁποῖον δὲν γίνεται νὰ λείψῃ, διότι ὁ παράδεισος δὲν εἶνε τόσον μέγας, καὶ ὅταν περιδιαβάξῃ τις εἰς αὐτὸν, χρεωστεῖ νὰ διέλθῃ πλησίον μιᾶς μακρυαίνης δεξαμενῆς, ὅχι μακρὰν τῆς ὁποίας θὰ κρυφθῶμεν.

— Ἄν ἐκεῖνος δὲν ἔλθῃ, τότε περιμένομεν νὰ νυκτώσῃ, καὶ ἅμα πλαγιάσῃ τὸν συλλαμβάνομεν εἰς τὴν κλίνην του.

— Τοῦτο εἶνε εὐκόλον, συνταγματάρχα, ἂν ὁ ἄνθρωπός σας δὲν προσκαλέσῃ εἰς βοήθειάν του κἀνέναν ἐκ τῶν περηγορητῶν τῆς Λάμιας.

— Ἔσο ἡσυχος, φθάνει μόνον μετὰ τὴν συνδρομήν σου νὰ θέσω χεῖρά ἐπ' αὐτοῦ, τότε καὶ ἂν τὸν περιτριγυρίσουν ἑκατὸν ἄνθρωποι ὀπλισμένῳ μέχρις ὀδόντων, ἀνῆκει εἰς ἐμέ... ἔχω τὸ μέσον νὰ τὸν ἀναγκάσω νὰ παραδοθῇ... Αὐτὸ ἀποβλέπει ἐμέ... ὅ,τι δύναμαι νὰ ἀπαιτήσω παρὰ σοῦ

εἶνε νὰ με δηγήσῃς εἰς ἕν μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον νὰ δύναμαι νὰ πηδήσω ἐπ' αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἀπροσδοκήτου.

— Καλὰ, συνταγματάρχα.

— Τότε, ἐμπρός, εἶπεν ὁ Ρούτλερ ἐγειρόμενος, ἄς βαδίσωμεν.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, συνταγματάρχα, μόνον ἀντὶ νὰ βαδίσωμεν, πρέπει νὰ εἴπητε, ἄς ἔρπωμεν. Ἄλλ' ἄς ἴδωμεν, προσέθηκεν ὁ Ἰωάννης κλίνων, ἂν φαίνεται πάντοτε τὸ φῶς. Ναί, ναί· ἀλλὰ πῶς φαίνεται μακρὰν ἂν ὅμως, ἀφ' ὅτου διήλθον ἐγὼ, ἢ ὅπῃ ἐσκεπάζετο, δὲν γνωρίζω εἰς τί θέσιν θὰ εὕρισκώμεθα τόρα. Θὰ ἤμεθα καταδικασμένοι ἢ ν' ἀποθάνωμεν τῆς πείνης, ἢ νὰ φάγῃ ὁ εἰς τὸν ἄλλον· ἄλλως εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐξέλθῃ τις ἀπὸ τὸ στήλαιον.

— Τῷ ὄντι! εἶπεν ὁ Ρούτλερ φρικτῶν, με καταπλήττει· εὐτυχῶς δὲν τρέχομεν κίνδυνον. Ἔχεις πάντοτε τὸν σάκκον;

— Ναί, ναί, θὰ εὕρωμεν ἐντὸς τοῦ δέρματος ἄβροχα τὰ μαχαίρια, καὶ τὰ πιστόλιά μας, ὡς ἂν τὰ ἐξεβάλομεν ἀπὸ τὴν ὀπλοθήκην.

— Λοιπὸν, Τζὼν (Ἰωάννη) ἐμπρός. Πέρασε πρῶτος, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης· πρέπει νὰ σταθῶμεν ἕως ὅτου ξηρανθοῦν τὰ ἐνδύματά μας.

— Αὐτὸ δὲν ἀπαιτεῖ πολὺν καιρὸν, ὅταν φθάσωμεν εἰς τὸ βάραθρον, θὰ ἤμεθα ὡς ἐντὸς φούρνου· ὁ ἥλιος ἐκεῖ καίει πολὺ.

Ὁ Τζὼν πέσας πρηνὲς ἤρχισε νὰ ὀλισθαίνει εἰς ἄνοιγμα τοσοῦτον στενόν, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ εἰσέλθῃ ἐν αὐτῷ.

Τὸ σκότος ἦτο βαθύ... μακρόθεν μόνον ἐφαίνετο ἀνταύγασμα φωτός.

Ὁ συνταγματάρχης ἠκολοῦθε αὐτὸν συρόμενος εἰς ὑγρὸν καὶ ἐλῶδες ἔδαφος.

Ἐπὶ τινὰ χρόνον οἱ δύο ἄγγλοι προὐχώρησαν οὕτως, ἔρποντες ἐπὶ τῶν γονάτων ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ ἐπὶ τῆς κοιτίας ἐν τῷ βαθυτέρῳ σκότει.

Αἰφνης ὁ Τζὼν ἐστάθη μετὰ τρόμου καὶ ἀνέκραξε με φωνὴν ἐναγώνιον,

— Συνταγματάρχα!

— Τί θέλεις;

— Δὲν αἰσθάνεσθε μίαν δυνατὴν δσμήν;

— Ναί, ὁσμήν κακίστην!

— Μὴ κινήσῃς εἶνε ὅφιν... Ἐχάθημεν.

— Ὄφιν! ἀνέκραξεν ὁ συνταγματάρχης μετὰ φόβου.

— Ἀπεθάναιμεν! δὲν τολμῶ νὰ προχωρήσω...

ἡ ὁσμή καθίσταται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον δυνατή, ἐψινθύρισεν ὁ Τζόν,

— Σιωπή... ἀκροάσου!..

Καὶ ἐν θανάσιμῳ ἀγωνίᾳ οἱ δύο ἄνθρωποι ἐκράτησαν τὴν ἀναπνοήν των.

Αἰφνης, εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἤκουσαν θόρυβον βίαιον καὶ ταχύν, ὥς ἂν ἐκτύπα τις διὰ ῥάβδου τὸ ἐλῶδες ἔδαφος. Ἡ δὲ πνιγνῆ ὁσμή τὴν ὁποίαν ἐκπέμπουσιν οἱ μεγάλοι ὄφεις κατέστη ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀνυπόφορος.

— Ὁ ὄφις εἶνε λυσισαυμένος, ἔχει παιδιὰ, καὶ κυτῶ μετὰ τὴν οὐράν του τὴν γῆν, εἶπεν ὁ Ἰωάννης μετὰ φωνὴν ἀσθενή. Συνταγματάρχα, ἄς συστήσωμεν τὴν ψυχὴν μας εἰς τὸν θεόν.

— Πρέπει νὰ φωνάζωμεν διὰ νὰ τὸν φοβήσωμεν....

— Ὁχι, ὄχι, θὰ ὁρμήσῃ ἀμέσως κατ' ἐπ' αὐτὴν μας, εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

Οἱ δύο δυστυχεῖς ἔμειναν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν φορικῶδαι προσδοκίᾳ. Δὲν ἠδύνατο μῆτε νὰ ἐπιστρέψωσι, μῆτε ν' ἀλλάξωσι θέσιν. Τὸ στήθος των ἤγγιζεν εἰς τὴν γῆν, ἡ δὲ βράχνη των εἰς τὸν βράχον· διὸ δὲν ἐτόλμων νὰ κάμωσι τὸ ἐλάχιστον κίνημα, φοβούμενοι μὴ προσελκύσωσι τὸ ἔρπετον εἰς καταδιώξιν των.

Ὁ ἄηρ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον μολυνόμενος ἀπὸ τὴν ἀκάθαρτον ὁσμὴν τοῦ ὄφους, καθίστατο πνιγνῆρος.

— Δὲν εὐρίσκεις κάμμίαν πέτραν νὰ ρίψῃς κατ' αὐτοῦ; τῷ εἶπε χαμηλοφώνως ὁ συνταγματάρχης.

Μόλις ἐπρόφερε τοὺς λόγους τούτους, καὶ ὁ Τζόν ἐξέβλεπε φορικῶδεις κραυγὰς καὶ ἤρξατο κυτπόμενος φωνάζων.

— Ἦλθε! ἦλθε! ἀπέθανε...

Ὁ Ρούτλερ, καταληφθεὶς ὑπὸ τρόμου, ἠθέλησε ν' ἀνορθωθῇ, ἀλλὰ ἐκτύπησε δυνατὰ τὸ κρανίον του κατὰ τῶν βράχων.

Τότε ἔρπων πρὸς τὰ ὀπισθεν ὅσον ἠδύνατο ταχύτερον διὰ τῶν γονάτων καὶ τῶν χειρῶν του, προσεπάθησε νὰ φύγῃ ὀπισθοδρομῶν, ἐνῶ ὁ Τζόν, παλαιῶν μετὰ τὸν ὄφιν, ἐξέπεμπε κραυγὰς πόνου καὶ τρόμου.

Αἰφνης αἱ φωναὶ αὐτοῦ κατέστησαν ὑπόκωφοι, ἀνὰ ἄνθρωποι, σπασμωδικαί, ὥς ἂν ὁ δυστυχὴς ἐπνίγετο.

Τῷ ὄντι, ὁ ὄφις λυσσαλέος, ἀφοῦ ἐν τῷ σκότει ἐδηξεν τὸν Τζόν εἰς τὰς χεῖρας, εἰς τὸν λαιμόν, εἰς τὸ πρόσωπον, προσεπάθει νὰ εἰσαγάγῃ τὴν πλα-

τεῖαν κεφαλὴν του εἰς τὸ ἡμιάνοικτον ἐκείνου στόμα, καὶ τὸν ἔδακνεν εἰς τὴν γλῶσσαν· ἡ τελευταία αὕτη πληγὴ τὸν ἀπετελείωσεν.

Ὁ ὄφις κορέσας τὴν λύσσαν του, ἔλυσεν ταχέως τὰς τρομερὰς πλεκτάνας του καὶ ἔφυγε, διελθὼν διὰ τοῦ συνταγματάρχου πρὸς τὸ σπήλαιον. Παρελθόντος τοῦ κινδύνου, ὁ συνταγματάρχης ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὥς κεραυνόβλητος ὑπὸ τοῦ τρόμου, ἀκούων τὰς τελευταίας οἰμωγὰς τοῦ Τζόν. Ἡ ἀγωνία τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ ὀλίγον διήρκασεν· ὀλίγα σπασμωδικὰ κινήσεις ἦσαν αἱ τελευταῖαι ἐνδείξεις τῆς ζωῆς.

— Ὁ σύντροφος τοῦ Ρούτλερ ἀπέθανε...

Τάτε οὗτος προχωρήσας πρὸς τὸν Τζόν, τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς κνήμης.

Ἡ κνήμη αὕτη ἦτο ψυχρὰ καὶ πεπηγυῖα, τῶσον τὸ δηλητηρίον τῶν ὄφων ἐκείνων ἐπενεργεῖ ταχέως.

Νέον ἀντικείμενον φρίκης κατέλαβε τὸν συνταγματάρχην. Τὸ ἔρπετον μὴ εὐρίσκον ἴσως διέξοδον ἐν τῷ σπηλαίῳ, ἐδύνατο διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ νὰ ἐπανέλθῃ. Ὁ Ρούτλερ ἐνόμιζεν ὅτι ἀκούει ἐλαφρὸν κρότον ὀπισθεν αὐτοῦ, δὲν ἐδύνατο δὲ νὰ φύγῃ ἐμπρὸς, διότι τὸ σῶμα τοῦ Τζόν ἔφρασσε καθ' ὁλοκληρίαν τὴν διάβασιν, καὶ νὰ φύγῃ πρὸς τὰ ὀπίσω ἦτο ἐκτεθειμένος νὰ ἀπαντήσῃ τὸν ὄφιν.

Ἐν τῇ φρίκῃ του, ὁ συνταγματάρχης ἐδράξατο τὸ πτώμα ἀπὸ τὰς δύο κνήμας, ἵνα τὸ σύρῃ μετὰ τοῦ σπηλαίου καὶ ἐκφράξῃ οὕτω τὴν μόνην ἐξοδον, διὰ τῆς ὁποίας ἐδύνατο νὰ σωθῇ· ἀλλ' αἱ προσπάθειαι αὐτοῦ ἦσαν μάταιαι τότε διότι ἡ δύναμις του παρέλυσεν ἐκ τῆς δυσχερείας τῆς θέσεώς του, εἴτε διότι τὸ πτώμα ἐξωγκώθη ἐκ τοῦ δηλητηρίου, ὥστε ὁ Ρούτλερ δὲν ἐδυνήθη νὰ τὸ σύρῃ πρὸς ἑαυτὸν.

Μὴ θέλων, μὴ τολμών νὰ πιστεύσῃ ὅτι καὶ ἡ τελευταία αὕτη ἐλπίς τῆς σωτηρίας τοῦ ἀφηρεῖται, εὗρε τὸ μέσον νὰ ἀποσπάσῃ τὴν ζώνην του καὶ νὰ τὴν δέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ θανόντος, εἴτα λαβὼν τὴν ἄλλην ἄκραν μετὰ τῶν ὀδόντων του καὶ βοηθούμενος μετὰ τὰς δύο του χεῖρας ἤρξατο νὰ σύρῃ αὐτόν, μεθ' ὅλης τῆς ἐνεργείας τῆς ἀπελπισίας μόλις ὅμως ἐδυνήθη ὀλίγιστον νὰ κινήσῃ τὸ πτώμα.

Ὁ τρόμος τοῦ κῆξεν ἐξήτησεν τὸ μαχαίριόν του μετὰ τὴν ἀνάητον ἰδίαν νὰ διαμελίσῃ τὸ σῶμα τοῦ Τζόν, ἀλλ' ἐνόησεν ἀμέσως τὸ ἀνωφελεὲς τῆς προσπάθειάς του.

Τὰ πιστόλια καὶ αἱ τροφαὶ τοῦ συνταγματάρ-

χου ἦσαν εἰς σάκκον δερμάτινον, τὸν ὁποῖον ἔφε-
ρεν ὁ Ζὼν ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ἡθέλησε τοῦλάχιστον νὰ ἀφαιρέσῃ τὸν σάκκον ἀπὸ τὸν σύντροφόν
του, καὶ ἐπέτυχε μετ' ἀνηκούστους δυσκολίας, ἔ-
πειτα ὀπιθοδρομῶν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σπήλαιον.

Αἱ δυνάμεις του μετὰ τὰς αὐτάς περιπετείας
εἶχον ἤδη ἐκλίψει, ἀλλ' ὁ ἀὴρ τὸν ἀνεζωογονή-
σεν. Ἐβύθισε μετὰ ταῦτα τὴν κεφαλὴν του εἰς
τὴν λίμνην καὶ ἐκάθησεν.

Εἶχε σχεδὸν λησμονήσῃ τὸν ὕφιν, ὅτε δυνα-
τὸς συριγμὸς τὸν ἠνάγκασε νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφα-
λήν. Εἶδε τὸ ἔρπετον, ἰσορροπούμενον ἐλίγους πό-
δας ἄνωθεν τοῦ ἐδάφους, μεταξὺ τῶν ἐξοχῶν τῶν
βράχων, αἵτινες ἀπετέλουν τὸν θόλον τοῦ ὑπο-
γείου.

Ὁ συνταγματάρχης ἀνεῦρε τὴν μεγαλοψυχίαν
του εἰς τὴν θεάν τοῦ κινδύνου· μένων σχεδὸν ἀκί-
νοτος καὶ μὴ ἐνεργῶν, εἰμὴ διὰ τῶν χειρῶν, ἔ-
λυσε τὸν σάκκον καὶ ἔλαβεν ἐν πιστόλῳ· εὐτυ-
χῶς ἡ γόμωσις καὶ τὸ καψύλιον ἦσαν σῶα καὶ
ἄβροχχα. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ὁ ὄφης ἐξωργισμέ-
νος ἐκ τῆς κινήσεως τοῦ Ροῦτλερ, ὥρμα κατ' αὐ-
τοῦ, ἐκεῖνος σκοπεύσας, τὸν ἐπυροβόλησε, καὶ τὸ
ἔρπετον ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας του μετ' κεφαλὴν
συντετριμμένην. Ἦτο χρώματος μαύρου κυανει-
δοῦς καὶ εἶχε κηλίδας κιτρίνους· τὸ δὲ μῆκος του
ἦτον ὀκτῶ ἕως ἐννέα ποδῶν.

Ἀπαλλαγείς τοῦ ἐχθροῦ τούτου, καὶ ἐνθαβρύνθεις
ἀπὸ τὴν ἐπιτυχίαν, ὁ συνταγματάρχης ἀπεπει-
ράθη καὶ πάλιν νὰ ἐκφράξῃ τὴν μόνον εἴσοδον,
δι' ἧς ἐδύνατο νὰ ἐξέλθῃ· πεσὼν λοιπὸν πρηνῆς,
εἰσῆλθῃ αὖθις εἰς τὸν ὄχετον, ἀλλὰ μετ' ὅλας τὰς
προσπαθείας του δὲν ἐπέτυχε νὰ μετακινήσῃ τὸ
πτῶμα τοῦ Ἰωάννου.

Ἐπανελθὼν εἰς τὸ σπήλαιον, διέτρεξεν αὐτὸ
κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν καὶ δὲν εὔρεν οὐδεμίαν ἔ-
ξοδον. Βοήθειαν οὐδεμίαν ἠδύνατο νὰ ἐλπίζῃ, διότι
αἱ κραυγαὶ του δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκουσθῶσιν.

Ἐν τῷ φοικῶδεϊ τούτῳ συλλογισμῷ, οἱ ὀφθαλ-
μοί του ἔπεσαν ἐπὶ τοῦ ὄψεως, καὶ εἶδε πόρον
στιγμιαίον. Ἐγνώριζεν ὅτι ἐνίοτε οἱ πειναλέοι
νέγροι τρώγουσι τὰς βδελυράς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ἐ-
πιβλαβεῖς ταύτας σάρκας.

Ἡ νύξ ἐπῆλθε καὶ εὐρέθη εἰς φοικῶδες σκό-
τος· τὰ κύματα μυκώμενα συνεθλῶντο εἰς τὴν
εἴσοδον τοῦ σπηλαίου, ἡ δὲ πτώσις τοῦ ὕδατος
ἐν τῇ λίμνῃ ἐγίνετο μετὰ κρότου.

Νέος φόβος κατέλαβε τὸν Ροῦτλερ. Ἐγνώρι-
ζεν ὅτι οἱ ὄφεις συνέρχονται καὶ συζεύγνυνται καὶ

ιδίως τὴν νύκτα· ὀδηγούμενος ἀπὸ τὴν ὁσμὴν ὁ
ἄβρην ἡ ἡ θήλεια τοῦ ἔρπετου τὸ ὁποῖον εἶχε
φονεύσει, ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ εἰς ἀναζήτησίν του.

Ἡ θέσις τοῦ συνταγματάρχου κατέστη οἰκτρά-
εἰς τὸν ἐλάχιστον κρότον ἐφρικία, καίτοι ὧν χα-
ρακτῆρος γενναίου. Ἐξήτασε δ' ἑαυτὸν ἂν ἐξερχό-
μενος διὰ τινος θαύματος τῆς θέσεως ταύτης ἡ-
θελεν ἐξηκολουθήσῃ τὴν ἐπιχείρησίν του.

Ὅτε μὲν ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει εἰς τὸ γεγονός
τοῦτο προειδοποίησιν τοῦ οὐρανοῦ, ὅτε δὲ κα-
τηγόρει ἑαυτὸν ἐπὶ χαυνότητι, καὶ ἀπέδιδε τὰς
ἀνοήτους προλήψεις του εἰς ἣν εὕρισκετο κατὰ-
στασιν.

Ἀφήσωμεν τὸν συνταγματάρχην ἐν τῇ δυσχε-
ρεῖ ταύτῃ θέσει του διὰ νὰ ὀδηγήσωμεν τὸν ἀ-
ναγνώστην εἰς τὸ Διαβολοχώριον.

Η'.

Τὸ Διαβολοχώριον.

Ἡ λαμπρά καὶ καθαρὰ σελήνην ἔρριπτε φῶς
σχεδὸν ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ ἡλίου ἐν Εὐρώπῃ καὶ
ἐδείκνυε τοιοῦτοτρόπως καθ' ὁλοκληρίαν εἰς τὴν
κορυφὴν λόφου ἀρκούντως ὑψηλοῦ καὶ πανταχό-
θεν ὑπὸ δασῶν περικυκλουμένου, οἶκον κτισμένον
ἐκ πλίνθων ἀρχιτεκτονικῆς πάντῃ παραδόξου.

Εἰς αὐτὸν δὲν ἠδύνατό τις νὰ φθάσῃ εἰμὴ διὰ
στενῆς ἀτραποῦ σχηματιζούσης ἔλικα πέριξ τοῦ
εἶδους αὐτοῦ τοῦ κώνου· ἡ δὲ ἀτραπὸς αὕτη ὠρί-
ζετο ἐνθεν μὲν ἀπὸ φυσικὸν καὶ λίαν κάθετον τεῖ-
χος ἐκ γρανίτου, ἐνθεν δὲ ἀπὸ βάραθρον, τοῦ ὁ-
ποίου καὶ μεσοῦντος τοῦ ἡλίου δὲν ἐφαίνετο ὁ
πυθμῆν.

Ἡ κινδυνώδης ὁδὸς αὕτη ἀπέληγεν εἰς τὸ ὄρο-
πέδιον διατεμνόμενον ἀπὸ πλίνθινον τεῖχος λίαν
πυκνὸν καὶ ἐφωδιασμένον μετ' ὅπας διὰ πυροβόλα·
ὅπισθεν δ' αὐτοῦ ὑψοῦται τὸ τεῖχος τῆς περιοχῆς
τοῦ οἴκου, ἐν τῇ ὁποίᾳ εἰσῆρχετο τις ἐκ χαμηλῆς
δρυτῆς θύρας.

Ἡ θύρα αὕτη ἔφερε πρὸς εὐρεῖαν τετράγωνον
αὐλὴν, κατεχομένην ἀπὸ διάφορα κτίρια· ἀπὸ δὲ
τὴν αὐλὴν ταύτην ἐφθάνε τις εἰς ὁδὸν θολωτὴν,
ἥτις ὠδήγει πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς Λάμιας κατεχο-
μένην περιουγίδα. Οὐδεὶς τῶν μαύρων ἢ τῶν ἄλ-
λων ὑπηρετῶν τοῦ οἴκου ὑπερέβαινε τὰ ὅρια τοῦ
θόλου ἐκείνου.

Ἡ ὑπηρεσία τῆς Λάμιας ἐξετελεῖτο ἀπὸ πολ-
λὰς μουλατρίσας, αἵτινες μόναι συνεκοινῶνουν
μετὰ τῆς κυρίας των.

Ἡ οἰκία ὑψοῦτο εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ἐκείνου

διὰ τοῦ ὁποίου ἀνήρχετό τις· τὸ δὲ μέρος τοῦτο συνιστάμενον ἐκ πολλῶν φυσικῶν ἰσοπέδων καὶ πέντε ἢ ἑξ μεγάλων οὕτως εἰπεῖν ὁροπεδίων κατέληγεν εἰς βάραθρα.

Κατὰ σύμπτωσιν συνηθεστάτην εἰς τὰς ἡφαιστεῖους νήσους, λίμνη ἱκανῶς εὐρεῖα ὑπῆρχεν εἰς ἐν τῶν ὁροπεδίων αὐτῶν· τὸ ὕδωρ δὲ ταύτης ἦτο διαυγές καὶ καθαρώτατον. Ἡ οἰκία τῆς Λάμιας ἀπεχωρίζετο τῆς μικρᾶς ταύτης λίμνης διὰ στενῆς λωρίδος ἐκ ψάμμου συμπαγοῦς καὶ στίλβοντος δίκην ἀργύρου.

Ἡ οἰκία αὕτη δὲν εἶχεν εἰμὴ ἐν ὁρόφωμά· κατὰ πρώτην δ' ἔποψιν ἐφαίνετο μόνον κτισμένη ἀπὸ φλοιού· δένδρων ἢ ἐκ βαμβούων στέγην ἐκτεινομένη πέντε ἢ ἑξ πόδας ἐκτὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ τοίχου ἐστηρίζετο ἐπὶ στελεχῶν φοινικῶν ἐμπεπληγμένων εἰς τὴν γῆν καὶ ἐσχημάτιζεν οὕτως εἶδος σκιαδὸς περίξ τῆς οἰκίας.

Ὀλίγον κατωτέρω τῆς λίμνης ἐξετείνετο, εἰς μικρὰν κατωφέρειαν, δάπεδον ἐκ χλόης τοσοῦτον ὁροσερὸν καὶ πράσινον, ὅσον οὐδ' οἱ ὠραιότεροι λειμῶνες τῆς Ἀγγλίας καὶ ἡ ἀνήκουστος αὕτη εἰς τὰς Ἀντίλλας σπανιότης ὠφείλετο εἰς ἀοράτους πόρους δι' ὧν τὸ ὕδωρ ἐξερχόμενον τῆς λίμνης διετῆρει εἰς τὸ δάπεδον ἐκείνο θελεκτικὴν ψυχρότητα.

Μετὰ τὸν λειμῶνα τοῦτον, ὅστις ἐκοσμεῖτο τῇδε κακείῃ ἀπὸ ποικίλα ἄνθη ἰσημερινά, ἤρχετο κήπος συγχέμενος ἐκ δένδρων πολυειδῶν· ἡ δὲ κλίσις τοῦ ἐδάφους ἦτο τοιαύτη, ὥστε δὲν ἐφαίνοντο οἱ κορμοὶ, ἀλλὰ μόνον αἱ κορυφαί, λαμπρῶς πεποικιλμέναι. Κατόπιν δὲ τῶν ἄλλων δένδρων ἐξετείνετο δάσος παρτοκαλεῶν καὶ λεμονιῶν κεκαλυμμένων ἀπὸ ἄνθη καὶ καρπός. Ἐν τῷ ἐβλεπέ τις τὴν ἡμέραν μακρόθεν, ἤθελεν ἐκλάβει αὐτὸ τάπητα χιόνος εὐωδιαζούσης, ἐφ' οὗ ἦσαν διεσπαρμένα χρυσὰ κοσμήματα.

Μετ' αὐτὸ τὸ δάσος, κλάδοι καὶ κορμοὶ συμπεπλεγμένοι βχνανθῶν καὶ κοκοτιερῶν ἐσχημάτιζον ὠραίον φραγμὸν πρὸ τοῦ βράθρου, εἰς τὸν πυθμένει τοῦ ὁποίου ἔφερεν ἡ ὑπόγειος ὁδὸς περὶ τῆς εἰπομεν, καὶ ὅπου ἦτον ὁ Ροῦτλερ.

Εἰσερχόμενοι εἰς ἐν τῶν πλέον μεμαρυσμένων δωματίων τοῦ οἴκου, εὐρίσκομεν νέαν γυναῖκα ἡλικίας· εἴκοσι ἕως εἴκοσι τριῶν ἐτῶν· ἀλλὰ οἱ χαρακτηρισμοὶ τῆς ἡσάν τὸσον παιδικοὶ, τὸ ἀνάστημά τῆς τὸσον λεπτὸν, ἡ ὁροσερότης τῆς τὸσον μεγάλη, ὥστε μόλις ἤθελέ τις τὴν νομίσει δεκαεξαετῇ.

Ἐνδεδυμένη ἱμάτιον ἐκ μουσελίνης μὲ πλατεῖας χειρίδας, ἦτον ἐξ ἡμισείας πλαγιασμένη ἐπὶ ἀνακλίντρον ἐξ ἰνδικοῦ ὑφάσματος· χρώματος φαῖου μὲ χρυσὰ ἄνθη· ἐστήριζε τὸ λευκὸν καὶ καθαρὸν μέτωπόν τῆς ἐπὶ μιᾶς τῶν χειρῶν τῆς ἥτις ἐξηφανίζετο ἐξ ἡμισείας εἰς δάσος μακρῶν βοστρύχων, οἵτινες καταπίπτοντες ἐπὶ τοῦ τραχήλου καὶ ἐπὶ τῶν χιονολευκῶν ὤμων τῆς ἀτάκτως, ὠρίζον τὸ στρογγύλον, ὁροσερὸν, μικρὸν καὶ βοδόχρουν πρόσωπόν τῆς.

Μέγχι βιβλίον μὲ ἐρυθρὸν μαροκινὸν δεδεμένον ἦτον εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἀνακλίντρον, ἐφ' οὗ ἐκάθητο, ἀνοικτὸν πρὸ αὐτῆς.

Ἡ νέα γυνὴ ἀνεγίνωσκε μετὰ προσοχῆς εἰς τὴν λάμπιν τριῶν εὐωδῶν κηρίων, τὰ ὁποῖα ἐβάσταζε μικρὸν πολυτελές κηροπήγιον, ἐφ' οὗ ἦσαν λαμπρῶς γεγλυμμένα διάφορα ἄνθη.

Αἱ βλεφαρίδες τῆς νεαρᾶς ἀναγνωστρίδας εἶνε τὸσον μακραί, ὥστε ῥίπτουσι σκιὰν ἐλαφρὰν ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς· ἡ ῥίσις τῆς εἶχε θαυμασίαν λεπτότητα, τὸ καταπόρφυρον στόμα τῆς ἦτο μικρότερον τῶν ὠραίων γλαυκῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Ἡ φυσιογνωμία τῆς ἐνὶ λόγῳ ἐδείκνυνεν ὅλην αὐτῆς τὴν ἀθωότητα καὶ τὴν αἰδῶ.

Κάτωθεν τοῦ ἐκ μουσελίνης ἱματίου τῆς ἐξέρχονται δύο λεπτοὶ πόδες, περιβεβλημένοι κημιδᾶς ἐκ μετάξης λευκῆς καὶ ἐμβάδες ἐξ ὑφάσματος μεταξίνου κερασσοχρόου, πεποικιλμένου δι' ἀργύρου.

Ἡ θέσις αὐτῆς τῆς γυναικὸς εἶχε τι τὸ ἐξῆλλον, καίτοι τὸ ἀνάστημά τῆς ἦτο μικρόν.

Χάρις εἰς τὴν εὐρύτητα τῆς καταπιπτούσης χειρίδος τῆς, ἐδύνατό τις νὰ θαυμάσῃ τὴν θελκτικὴν περίμετρον βραχίονος· στρογγύλου, κατεσκευασμένου ὡς ἀπὸ ἐλεφάντινον· ἡ φυλλολογουσα τὸ βιβλίον χεὶρ εἶνε ἀξία τοῦ βραχίονος, οἱ δὲ μακροὶ ὄνυχές τῆς ἔχουσι τὴν στίλβουσαν καθαριότητα τοῦ ἀχάτου, αἱ δὲ ἄκραι τῶν δακτύλων εἶνε κεχρωματισμέναι ἐκ φύσεως· διὰ τοσοῦτον ζωηροῦ χρώματος, ὥστε δύναται τις νὰ ὑπολάβῃ ὅτι ἐδάφησαν μὲ τὸ εἶναι τῶν Ἰνδῶν.

Τὸ ὅλον τοῦ ἐπαφροδίτου· τούτου πλάσματος ἀναμνησθεὶς τὴν Ψυχὴν, ἀξιολάτρευτον ἐξεῖκόμισιν τῆς τοσοῦτον ταχέως φευγούσης στιγμῆς ἐκείνης τῆς ὠραιότητος, ἥτις παρέρχεται μὲ τὸ πρῶτον ἄνθος τῆς ἡβης. Ὁργανισμοὶ τινες ἐν τούτοις διατηροῦσι πολὺ ἀκόμη περισσώτερον τὴν πρῶτότυπον ταύτην καλλονὴν, καὶ εἵπομεν, ὅτι ἡ Λάμια καίτοι ἄγουσα τὸ εἰκοστὸν ἢ εἰκοστὸν

τρίτον τῆς ἡλικίας τῆς ἑτοῦ, ἦτον ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν προνομιούχων τούτων φύσεων.

Διότι ἡ γυνὴ αὕτη ἦτον ἡ Λάμια.

Δὲν θὰ κρύψωμεν ἐπὶ πλέον εἰς τὸν ἀναγνώστην τὸ ὄνομα τῆς κατοικοῦ τοῦ Διαβολοχωρίου ὠνομάζετο Ἀγγελικὴ. Φεῦ! τὸ οὐράνιον τοῦτο ὄνομα, ἡ δειλὴ αὕτη φυσιογνωμία παραδόξως ἀντέκειτο πρὸς τὴν διαβολικὴν φήμην, τὴν ὁποίαν ἀπελάμβανεν ἡ πριῶν συζύγων χήρα αὕτη, ἥτις, ἔλεγον, εἶχε τοσοῦτους πάρηγόρους, ὅσους καὶ συζύγους.

Ἡ συνέχεια τῶν συμβεβηκότων θέλει μᾶς ἐπιτρέψει νὰ καταδικάσωμεν ἢ ἀθωώσωμεν τὴν Λάμiam.

Εἰς ἐλαφρόν τινα θόρυβον, τὸν ὁποῖον ἤκουσεν εἰς τὸ πρᾶκείμενον δωμάτιον, ἡ Ἀγγελικὴ ἀνύψωσε ζωηρῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνεκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ρίψασα τὴν κόμην τῆς πρὸς τὰ ὀπισθεν μετὰ κινήματος πλήρους χάριτος.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἀνεγειρομένη ἐκραύγαζεν — Εἶνε αὐτός! ἀνὴρ τις ἀνήγειρε τὴν αὐλαίαν τοῦ δωματίου.

Ὁ σίδηρος δὲν τρέχει ταχύτερον πρὸς τὸν μαγνήτην, ὅσον ἡ Ἀγγελικὴ ἔτρεξε πρὸ τοῦ νεήλυδος. Ἐρρίφθη εἰς τοὺς βραχιόνάς του μὲ εἶδος τρυφερᾶς μανίας, τὸν ἐνέπλησε θωπεϊῶν καὶ ἐμπαιγμάτων φιλημάτων, κραυγάζουσα μετὰ χαρᾶς,

— Ἀγαπητέ μου φίλε! καλέ μου Ἰάκωβε!

Παρελθούσης τῆς πρώτης ταύτης διαχύσεως, ὁ νεήλις ἔλαβε τὴν Ἀγγελικὴν εἰς τοὺς βραχιόνάς του, καθὼς λαμβάνει τις ἐν παιδίον καὶ ἐπέκλινθη εἰς τὸ ἀνάκλιντρον μετὰ τοῦ πολυτίμου φορτίου του.

Τότε ἡ Ἀγγελικὴ ἐκάθησεν ἐπὶ ἐνὸς τῶν γονάτων τοῦ Ἰακώβου, ἐκεῖνος δὲ ἔλαβε τὴν μίαν τῶν χειρῶν τῆς εἰς τὰς ἰδικὰς του, τὴν ἐνηγκάλισθη καὶ πλησιάζας τὸ πρόσωπόν του πρὸς τὸ πρόσωπόν τῆς τὴν παρετήρει μετὰ χαρᾶς ἀπλήστου.

Φεῦ! φεῦ! οἱ κακόλογοι τῆς Μαρτινικῆς εἶχον λοιπὸν δίκαιον νὰ ὑποπτεύωσι τὴν ἠθικὴν τῆς Λάμιας;

Ὁ ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον ὑπεδέχετο αὕτη μετὰ τοσαύτης οἰκειότητος, εἶχε τὸ χάλκινον χρῶμα ἐνὸς μουλάτρου (μιγάδος), ἦτο ὑψηλὸς καὶ εὐκίνητος, ἑτοιμὸς καὶ ῥωμαλέος. Οἱ εὐγενεῖς καὶ χαρίεντες χαρὰς τοῦ κατ' οὐδὲν ἀνεκάλουν τὸν αἰθιопικὸν τύπον. Κόμην μαύρην ὡς ἱάσπις περιέκυλλου τὸ πρόσωπον αὐτοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἦσαν με-

γάλοι καὶ χρώματος μελανοῦ ἐπικρόκου, ὑπὸ δὲ τὰ λεπτὰ, ἐρυθρὰ καὶ ὑγρὰ χεῖλη του, ἔλαμπον ὀδόντες ὠραιότεροι τοῦ σμίλου. Ἡ καλλονὴ αὕτη, ἡ θελκτικὴ ἄμα καὶ ἀνδρική, τὸ ὅλον τοῦτο τῆς δυνάμεως καὶ τῆς χάριτος ἀνεμίνθησκε τὰς εὐγενεῖς ἀναλογίας τοῦ Ἰνδικοῦ Βάκεχου ἢ τοῦ Ἀντινόου.

Ἡ ἐνδυμασία τοῦ μουλάτρου ἦτο ἐκείνη τὴν ὁποῖαν παρεδέχοντο τότε γενικῶς οἱ καταδρομεῖς ὅτε ἦσαν εἰς τὴν ξηράν. Ἐφρεν ἱματίον ἐξ ἐπικρόκου, χρώματος ὑπερύθρου μὲ χρυσὰ ἐξεργασμένα κομβία· περὶ δὲ τὴν ὀσφύν του ἀπὸ ζώνην ἐκ κιτρινοχρόου μετὰξῆς ἐκρέμετο μαχαίριον πλουσιῶς πεποικιλμένον, μεγάλα δὲ περικνημίδες ἐκ δέρματος λευκοῦ, μετὰξῆ πολυχρῶν πεποικιλμέναι κατὰ τὸν Μεξικανικὸν τρόπον, τῷ ἀνέβαινον μέχρι τοῦ γόνατος καὶ συνείχον κνήμην ἀριστοτεχνικῶς ἐργασμένην.

Οὐδὲν περιεργότερον καὶ ὠραιότερον τῆς ἀντιθέσεως ἦν παρίστα ὁ Ἰάκωβος καὶ ἡ Ἀγγελικὴ οὕτω καθήμενοι.

Ἀφ' ἐνὸς κόμην ξανθὴν, πρόσωπον ἀλαβάστρινον, παρειὰ ἐρυθρὰ, χάρτες παιδικαὶ καὶ ἀβραὶ, ἀφ' ἑτέρου χρῶμα χαλκόχρου, κόμην ἐβενώδης, ἦθος ἀνδρικὸν καὶ τολμηρὸν.

Ἡ λευκότης τῆς ἐσθῆτος τῆς Ἀγγελικῆς συνεχέτο μὲ τὸ σκιερὸν χρῶμα τῶν ἱματίων τοῦ Ἰακώβου· προσηλούσα δὲ τοὺς μεγάλους κυανοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς πρὸς τοὺς μαύρους ὀφθαλμοὺς τοῦ μουλάτρου, ἡ νέα γυνὴ ἠρέσκετο νὰ βλέπῃ τὸν ὠραῖον τράχηλον τοῦ Ἰακώβου, ὅστις διὰ τε τὸ χρῶμα καὶ τὸ σχῆμα του, ἐδύνατο νὰ παραβληθῇ πρὸς τὸν ὠραιότερον τῆς Φλωρεντίας ὀρεῖχαλλον.

Ἀφοῦ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐνέμενεν εἰς τὴν στάσιν ταύτην, ἡ Ἀγγελικὴ ἔδωσεν εἰς τὸν μουλάτρον ἡχῆν φίλημα κάτωθεν τοῦ ὠτός, τοῦ ἔλαβε τὴν κεφαλὴν μετὰξὺ τῶν δύο μικρῶν χειρῶν τῆς, ἐθώπευσε τὴν μαύρην κόμην του, τῷ ἔδωκε σιγαλὸν κολάφισμα ἐπὶ τῶν παρειῶν, καὶ ἀνέκροξεν,

— Τοιοῦτον σὲ θέλω καὶ σὲ ἀγαπῶ, κύριε Ἀνεμοστρόβιλε.

Εἰς ἐλαφρόν τινα ἦχον ὅστις ἠκούσθη ὀπισθεν τοῦ ἐπιτελιγίσματος, ἡ Ἀγγελικὴ εἶπε,

— Σὺ εἶσαι, Μιράττα; τί κάμνεις αὐτοῦ;

— Κυρία, ἔφερα ἄνθη καὶ τὰ θέτω εἰς τὰ κιβώτια.

— Αὕτη μᾶς ἀκούει... εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ κάμουσα μυστηριῶδες σημεῖον εἰς τὸν μουλάτρον,

καὶ ἔπειτα ἤρξατο, γελῶσα ὡς φρενήρης, νὰ θωπεύῃ τὴν κόμην τοῦ Κ. Ἀνεμοστρόβιλου, ὅστις ἐνησμενίζετο εἰς τὰς ἰδιοτροπίας ταύτας τῆς Ἀγγελικῆς καὶ τὴν παρατήρει μετ' ἔρωτος. Ἐπὶ τέλους τῇ εἶπε γελῶν,

— Διότι ἔχεις πάντοτε δεκαεξ ἔτη, νομίζεις καὶ πάντοτε, παιδίον, ὅτι ὅλα σοὶ εἶνε ἐπιτετραμμένα! Καὶ μετὰ ταῦτα προσέθηκε μὲ ὕφος σφοδρὰ σκωπτικόν.

— Καὶ τίς θὰ εἶπῃ βλέπων τὴν μικρὰν αὐτὴν καὶ ἄκακον κόρην, τὴν ὁποίαν ἔχω εἰς τὰ γόνατά μου, ὅτι κρατῶ τὴν μεγαλειτέραν κακοῦργον τῶν Ἀντιλλῶν;

— Καὶ τίς θὰ εἶπῃ ὅτι ὁ ἀνὴρ οὗτος ὁ ὁποῖος διμιλεῖ μὲ φωνὴν τόσον γλυκεράν, εἶνε ὁ ἄγριος πλοίαρχος Ἀνεμοστρόβιλος, ὁ τρόμος τῶν Ἀγγλων καὶ τῶν Ἰσπανῶν! ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελικὴ καγχάζουσα.

Ὁφείλομεν νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν ἀναγνώστην ὅτι ὁ μουλάτρος καὶ ἡ χήρα ὠμίλου καλλίστα τὴν Γαλλικὴν καὶ ἄνευ τῆς ἐλαχίστης ξενικῆς προφορᾶς.

— Ὅποια διαφορὰ! ἀνέκραξεν ὁ τελευταῖος αὐτὸς μειδιῶν. Καὶ ὅμως δὲν εἴμ' ἐγὼ τὸν ὁποῖον κατηγοροῦν διὰ μυστηριώδη καὶ φρικτὰ συμβάντα, δὲν εἴμ' ἐγὼ τὸν ὁποῖον ὀνομάζουσι Λάμιαν.

Εἰς τοὺς λόγους τούτους οἱ ὁποῖοι βεβαίως ὑπέμνησαν τὰς ἀπαισιωτέρας ἀναμνήσεις, ἡ μικρὰ χήρα, μὲ χειρονομίαν πλήρη ἐρωτοτροπίας ἔδωσε μικρὸν κόλαφον, ἔδειξε διὰ νεύματος εἰς τὸν πλοίαρχον Ἀνεμοστρόβιλον τὴν θύραν τοῦ παρακειμένου δωματίου ὡς διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἠδύναντο νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ εἶπε μὲ ὕφος πονήρως δηκτικόν.

— Νά! νὰ σὲ μάθω νὰ διμιλῇς διὰ τοὺς ἀποθνήοντας.

— ὦ! τὸ τέρας! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος καγχάζων. Καὶ ἡ τύψις τοῦ συνειδότος, κυρία;

— Δός μοι ἐν φίλημ᾽ διὰ τὴν τύψιν καὶ θὰ ἔχω...

— Ὁ διάβολος νὰ μ' ἐπάρῃ, ἂν εἴπορῃ ἄλλος τις ἐκτὸς γυναικὸς νὰ διαπράξῃ τοιαῦτα ἐγκλήματα;.. Ἄ φιλτάτῃ μου... τί καλὸν ὄνομα ἔχετε... μὲ κάμνετε νὰ φρικῶ... Τοῦλάχιστον ἂν ἦτο δυνατόν νὰ δειπνήσωμεν...

Ἡ Ἀγγελικὴ ἔκρουσε κωδωνίσκον, καὶ ἡ νέα ὑπρέτρια ἥτις εἶχεν ἀκούσει τὴν προηγουμένην συνομιλίαν εἰσῆλθεν. Ἦτο ἐνδεδυμένη λευκὰ καὶ

εἶχε δακτυλοὺς ἀργυροῦς εἰς τοὺς βραχίονας καὶ τὰς κνήμας.

— Μιρέττα, ἐτοποθέτησες τὰ ἄνθη μέσα; ἠρώτησεν ἡ Λάμια.

— Ναι, κυρία.

— Μὰς ἤκουες;

— Ὁχι, κυρία.

— Ἄλλως, μοὶ εἶνε ἀδιάφορον. Ὁμιλῶ διὰ νὰ μὲ ἀκούουν. Ἐτοίμασε τὸ δεῖπνον, Μιρίττα. Καὶ στραφεῖσα πρὸς τὸν πλοίαρχον.

— Τί οἶνον θέλεις; ἠρώτησε.

— Τοῦ Ξερῆς, ἀλλὰ παγωμένον. Εἶνε ἰδιοτροπία μου.

Ἡ Μιρέττα ἐξῆλθεν ἀμέσῳ καὶ ἐπέστρεψε διὰ νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ δεῖπνον.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ὁ Ἀνεμοστρόβιλος, ἐλθισμὸν νῆσα νὰ σὲ εἰδοποιήσω περὶ σπουδαιοτάτου συμβάντος.

— Τί; μήπως ἐπανῆλθε κἀνείς ἐκ τῶν νεκρῶν μου;

— Μὰ τὴν πίστιν μου! σχεδόν.

— Πῶς;... Ἀ'. κύριε Ἰάκωβε, κύριε Ἰάκωβε, ἀ; παύσουν οἱ κακοὶ ἀστεῖσμοι, εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ λαμβάνουσα ἥθος σκυθοπόν.

— Ὁχι, δὲν εἶνε νεκρὸς, φάντασμα, ἀλλ' εἰς μνηστὴρ ζῶν καὶ ἀξιῶν νὰ γείνη σύζυγός σου.

— Θέλει νὰ μὲ νυμφευθῇ;

— Θέλει νὰ σὲ νυμφευθῇ.

— Ἄ, τὸν δυστυχῆ, μὴν ἐβαρύνθῃ τὴν ζωὴν, ἀνέκραξεν ἡ Ἀγγελικὴ μειδιῶσα.

Ἡ Μιρέττα, ἥτις εἰσῆλθε τότε συνοδευομένη ἀπὸ δύο ἄλλας μουλατρίσας φερούσας φιάλας οἴνου τῆς Βοημίας κεκαλυμμένας μὲ χρυσὰ ἀραβουργῆ, καὶ μὲ τρυβλία ἐκ λαμπρᾶς πορσελάνης τῆς Ἰαπωνίας, ἀκούσασα τὰς τελευταίας λέξεις ἐσταυροκοπήθη. Ἡ Λάμια ἐξηκολούθησεν.

— Ὁ ἐρωτόληπτός μου δὲν εἶν' ἀπ' ἐδῶ;

— Ὁχι, βέβαια, διότι μὲ ὅλα σου τὰ πλοῦτη, φιλτάτῃ μου, δὲν πιστεύω νὰ εὕρῃς τέταρτον σύζυγον ἔπειτα ἀπὸ τὸ κακὸν σου ὄνομα.

— Καὶ πόθεν εἶνε ὁ νυμφίος αὐτός, φιλτάτέ μου Ἰάκωβε.

— Ἐκ Γαλλίας.

— Ἐκ Γαλλίας;.. Καὶ ἔρχεται ἐκ Γαλλίας νὰ μὲ νυμφευθῇ; διάβολε!

— Ἀγγελικὴ, γνωρίζεις, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἀκούω νὰ βλασφημῇς, εἶπεν ὁ μουλάτρος μετὰ κωμικῆς σπουδαιότητος.

— Συγγνώμην, κύριε Ἀνεμοστρόβιλε, εἶπεν ἡ

νέα γυνή νέουσα τοὺς ὀφθαλμούς με ἥθος ὑποκρισίας. Ἡ ἐπιφώνησις αὕτη ἐσήμαινεν ὅτι εὐρίσκω πολὺ παράδοξον τὸ νέον τὸ ὁποῖον μοι φέρεις . . . Φαίνεται ὅτι ἡ φήμη μου ἤρχισε νὰ φθάνῃ καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην.

— Μὴν ἔχῃς αὐτὴν τὴν ματαιότητα, φιλιτάτη μου. Ἐπὶ τοῦ ταταστρώματος τῆς Δικόρνης ὁ γαμβρὸς ἤκουσε νὰ ὁμιλοῦν περὶ σοῦ, καὶ εἰς τὴν ἀπαρίθμησιν τοῦ πλοῦτου σου κατέστη ἐρωτόληπτος, ἀλλὰ μανιωδῶς ἐρωτόληπτος . . . διὰ σέ. Πιστεύω τόρα ὅτι δὲν θὰ ἐπαρθῇς τόσον.

— Ὁ αὐθάδης ! καὶ τί ἄνθρωπος εἶνε αὐτὸς, Ἰάκωβε ;

— Ὁ ἱππότης Κρουσιλλάκ.

— Πῶς ;

— Ὁ ἱππότης Κρουσιλλάκ.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ μελλονύμφου μου ; . . . Καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἐξέπεμψεν ἀκατάσχετον κηχχασμόν, καὶ ὁ μουλάτρος συνεμερίσθη ἀμέσως τὴν ἱλαρότητα αὐτῆς.

— Ἀμφότεροι ἔπαυσαν τὸν γέλωτα ὅτε μετ' ἐλίγον εἰσῆλθεν ἡ Μιρέττα καὶ δύο ἔτεραι ὑπηρέτριαι, φέρουσαι τράπεζαν διὰ πολυτίμων σκευῶν ἐξωραϊσμένην.

Αἱ δύο δοῦλαι ἔθεσαν τὴν τράπεζαν πλησίον τοῦ ἀνακλίντρου, ἐνῷ ἡ Ἀγγελικὴ, γονυκλιτήσασα πλησίον ἀπεκάλυπτε τὰ διάφορα ἐδέσματα.

— Πεινᾷς, Ἰάκωβε ; διότι ἐγὼ δὲν βαστιοῦμαι, εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ, καὶ διὰ νὰ δείξῃ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τῆς, ἤνοιξε τὴν στόμα τῆς καὶ ἔδειξε διπλὴν σειρὰν μαργαριτωδῶν ὀδόντων, τοὺς ὁποίους ἔτριξε κατ' ἐπανάληψιν.

— Ἀγγελικὴ, φιλιτάτη μου, εἶσαι πολὺ κακῶς ἀνατεθραμμένη, εἶπεν ὁ πλοίαρχος, προσφέρων αὐτῇ τεμάχιον κεκαρυκευμένου κρέατος.

— Πλοίαρχε Ἀνεμοστρόβιλε, ἂν σὲ δέχωμαι εἰς τὴν τράπεζάν μου δὲν ὑποφέρω νὰ μουρμουρίζῃς, εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ καὶ ἀπευθυνθεῖσα ἔπειτα πρὸς τὴν Μιρέτταν εἶπε. Δὲν εἶνε ἀληθές, Μιρέττα, ὅτι ἂν ἐξακολουθῇ νὰ μουρμουρίζῃ δὲν θὰ τὸν δεχθῶ πλέον ;

— Ναί, κυρία, ἀπεκρίθη ἡ Μιρέττα.

— Καὶ θὰ δώσω τὴν θέσιν του εἰς τὸν Ψυχαρπάχτην, τὸν κυνηγὸν τῶν ἀγρίων βοῶν ;

— Ναί, κυρία.

— Ἡ εἰς τὸν Γιουμαλάην, τὸν Καραῖον ;

— Ναί, κύριε.

— Τὸ βλέπεις, κύριε ; εἶπεν ἡ Ἀγγελικὴ

— Ἐλα δά, φιλιτάτη, δὲν εἰμαι ζηλότυπος, τὸ

γνωρίζεις. Ἡ ὠραιότης εἶνε ὥς ὁ ἥλιος, λάμπει, δι' ὅλον τὸν κόσμον.

(Ἔπεται ἡ συνέχεια.)

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ἈΣΜΑΤΑ.

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ.

Μόλις ἐκπεύσῃ ὁ ἀσθενής.

Τώρα οὐρανέ μου βρόντησε, τώρα οὐρανέ μου βρέξε. (δὶς)
Ῥίξε στοὺς κάμπους τὴ βροχὴ καὶ στὰ βουνὰ τὰ χιόνια
Στοῦ πικραμένου τὴν αὐλὴν τριά γυαλιὰ φαρμάκι.
Τῶνα νὰ πίνη τὴν αὐγὴν, τ' ἄλλο τὸ μεσημέρι,
Τὸ τρίτο τὸ πικρότερο στὸ δειπνο ὅταν δειπνάει.
Στοῦ πικραμένου τὴν αὐλὴν ἥλιος μὴν ἀνατείλῃ
Μὴν ν' ἀνατείλῃ καταχνιὰ νὰ βασιλέψῃ ἀνιάρρα
Νὰ ξεφυτρώσῃ ἀπίκραντος νὰ τρῶν οἱ πικραμένοι
Νὰ τρῶν ἡ μάνας ταῖς κορφαῖς κ' ἡ ἀδερφαῖς τοὺς κλώνους
Γυαῖκες τῶν καλῶν ἀνδρῶν νὰ τὸν ξεθεμελιώνουν.

Ὅταν ὁ νεκρὸς κεῖται ἐνώπιον τῶν γυναικῶν.

Συμπάθειο νάχω ἀρχόντισσας νὰ πῶ ἓνα μοιρολόγι (δὶς)
Μηδὲ σὲ γάμο τάκουσα μηδὲ σὲ πανηγύρι
Παρ' ἀπὸ μάνας θλιβεραῖς κ' ἀπὸ ἀδερφῶν καυμένων.
Ὅπώχασε τὰ δέρφια τῆς, ἔχασε τὸ πλευρό τῆς,
Ὅπώχασε καλὰ παιδιὰ, ἔχασε τὴν καρδιά τῆς
Κι' ὀπώχασε τὸν ἄνδρα τῆς, τὰ μάτια καὶ τὸ φῶς τῆς.

Ἐπίσης

Δὲ σῶπρεπε δὲ σῶμοιαζε γιὰ νὰ σὲ φάῃ τὸ χῶμα (δὶς)
Μὴν σῶμοιαζε καὶ σῶπρεπε στοῦ Μᾶη τὸ περιδῶλι
Σὲ λειμονιά, σὲ κυτριά νὰ ξαπλωθῇς στὸν ἴσκιον.
Νὰ λιανοσεῖται ἡ κυτριά κ' ἡ μικρολεῖμονοῦλα
Νὰ πέφτουν τάνθη ἐπάνω σου τὰ ῥόδα στὴν ποδιά σου,
Τὰ κόκκινα γαρούφαλα τριγύρω στὸ λαϊμό σου.
Τὰ βάνει ἡ νύφη φέσι τῆς, κ' ἡ σκούρη στ' ἄρματά τῆς.
Τὰ πέρνουνε κ' ἡ νηόνυφαις τὰ βάνουν στὰ θηλήκια.
Πέρνουν καλοὶ καὶ προγεστοὶ τὰ βάνουν στὸ σωκόρφι.
Τὰ πέρνουνε μικρὰ παιδιὰ καὶ τάχουνε παιγνίδια
Τὰ πέρνουν κ' οἱ καλοὶ ἱερεῖς τὰ βάνουν στὰ ἱερά τους.

Ὅταν ἐγείρουν τὸν νεκρόν.

Αὐτοῦ ποῦ βούλεσαι νὰ πᾶς κ' ὁποῦ ξεπερατίσαι (δὶς)
Ἄν εὖρης νηοὺς χαίρετά τους καὶ νηαῖς κουβέντιασέ τας
Κι' ἂν εὖρης καὶ μικρὰ παιδιὰ γλυκὰ παργόρησέ τα (δί).
Μὴ κάμῃς νηαῖς νὰ κλάψουνε καὶ νηοὺς ν' ἀναστενάξουν.
Μὴ κάμῃς καὶ μικρὰ παιδιὰ καὶ θυμηθοῦν τὴ μάνα.
Μὴ πῆς πῶς ἔρχεται λαμπρὴ πῶς ἔρχονται γιορτάδαις.
Πὲς τοῦ Χριστοῦ πῶς χιόνιζε καὶ τὴ λαμπρὴ θὰ βρέχῃ
Καὶ τὴν ἡμέρα τ' Ἀἰ Θωμᾶ θὰ σέρνουν τὰ ποτάμια.
Πῶς δὲ θὰ βγοῦνε τὰ παιδιὰ μὲ ταῖς γλυκεῖαις μανάδες
Οὔτε θὰ βγοῦν τὰ δρόγωνα τὰ πολυαγαπημένα.